

Huisonderzoek Rockanje

Door: Elianne van Elderen, 20 januari 2018, Rockanje

Overdag hebben ze andere banen, maar op sommige avonden komen ze samen om zich te vormen tot het PA-team, het Paranormal Activities-team. Vanavond onderzoeken ze een huis in Rockanje op de aanwezigheid van 'paranormale entiteiten'. "Ik noem ze liever geen geesten, want het zijn gewoon personen."

Er liggen Bert en Ernie knuffels naast een camerastatief op de achterbank. Voorin zitten Juanita en Wendy. We zijn op weg naar Rockanje, waar het PA-team vanavond is ingehuurd om een huis waar het zou spoken. "Het huis is van de onlangs overleden moeder van de nieuwe bewoner geweest. Nu willen ze daar gaan wonen, maar hun dochtertje van 9 is gevoelig voor entiteiten en trekt ze aan," legt Juanita uit, tussen de Vlaamse aanwijzingen van een TomTom door. "Wij proberen contact te leggen met de entiteiten en ze vervolgens naar het licht te brengen."

We verzamelen bij de friettent, de andere vier teamleden komen uit een andere auto, en iedereen wordt uitgebreid begroet. Maarten stelt zich voor als onderzoeker, Cindy en Maria als medium, en Perry zegt dat hij slechts de cameraman is. Iedereen draagt dezelfde zwarte trui met een paars Paranormal Activities-logo. Er wordt geklaagd over de temperatuur, die ergens net boven het vriespunt moet liggen. "Daarom doen we geen locaties meer in de winter, want mijn tenen vriezen dood en elke keer wanneer we dachten iets te horen was dat gewoon iemand aan het klappertanden," lacht Juanita. In de winter hebben ze vooral huisonderzoeken, maar in de andere seizoenen gaan ze ook wel eens naar verlaten locaties om te ghosthunen. Binnen bestelt iedereen frietjes voor zichzelf, en tijdens het opeten daarvan worden er grapjes gemaakt. "Ja, nu zijn ze heel losjes en leuk," buigt medium Maria naar mij toe, "maar straks zijn we helemaal gefocust en serieus."

Voordat we naar het huis gaan, neemt het team nog de intro van een filmpje voor hun YouTube-kanaal op bij de dug-out van een slecht verlicht voetbalveldje aan de rand van Rockanje. Het team maakt filmpjes van de meeste onderzoeken, "even zwaaien naar de mensen thuis," zegt Juanita die een live-stream begint. Wanneer twee jongens met sigaretten en capuchons op naar het donkere voetbalveldje komen, schrikken ze wanneer ze het team zien staan. "Ja, dat had je even niet verwacht he!" roept Cindy. Een drone wordt de nacht in gestuurd. "It's a UFO!!" gilt Maria. Wanneer we zijn bijgekomen van het lachen, vertrekken we naar het huis.

Voor de televisie ligt een Feyenoordsjaal op het dressoir. Het wifi-wachtwoord wordt uitgewisseld, twee camera's worden op statieven gebouwd en Daniëlle, de bewoonster, roept naar haar man, William, dat de tv zachter moet. Lorainne, hun dochtertje, klimt over het nepleren bankstel heen en pakt een donut van de schaal op tafel af. Er wordt cola, thee, koffie, water en fruitdrink geschonken. "Normaal worden we niet zó gastvrij

ontvangen hoor,” verzekert medium Maria mij. De radio wordt aangezet. “Ik hoor steeds André Hazes,” zegt Lorainne, “telkens als ik Nederlandstalige muziek hoor, moet ik aan oma denken.” Ze begint te huilen.

Van Lorainne krijgen ze een hartvormig canvas met daarop een hartje, voor het team, en een griezelige hand, voor de entiteiten, geschilderd. “Ik ben hier nooit geweest, maar hebben jullie een brede overloop met een klein kamertje?” begint medium Cindy zodra iedereen een plekje heeft gevonden in de woonkamer. “Ja,” zegt William, de bewoner van het huis. “Was het groen?” “Ja, dat kan goed zijn, ik heb nog poppetjes op de muren getekend.” “Ik zag een tatoeage, niet helemaal mislukt maar eigenlijk wel een beetje. Zegt je dat iets? Iets schildpadachtigs.” “Er schijnt hier iemand te zijn die verwant was met mijn broer, maar geen familie was. Hij had tatoeages maar ik weet niet of het een schildpad was.” “Zijn huid was niet glad, alsof ie een strijd had gehad.” “Dat is mijn vader.” Het gesprek gaat daarna moeiteloos over naar onderwerpen zoals Wordfeud. De koffie wordt bijgevuld. “Ik voel een koude hand op mijn rug,” zegt medium Maria opeens. Het blijft even stil. “Ja, dat voel ik ook van haar elke avond,” zegt William en hij knikt naar zijn vrouw. Er wordt gelachen. “Zullen wij vast naar boven gaan?” vraagt Maria aan Cindy. “Nog ff klein peukie.” “Oké, kleintje dan.”

Voordat de bewoners worden geïnterviewd, worden de twee mediums naar buiten gestuurd “zodat zij blanco blijven”. Buiten roken en hoesten de mediums, worstelt Juanita met een camera. “Ja wat er gaande is, ja, Lorainne die heel erg open staat voor alles, ja, en dat maakt het heel beangstigend,” legt Daniëlle uit, “auto’s die op en van slot gaan, telefoons die van tafel worden gegooid, lampen springen kapot. Lorainne denkt dat ze geslagen en geschopt wordt.” Het meisje kleurt met een rode penseelstreken geconcentreerd op een houten bakje. “Er wordt in mijn oor geblazen,” zegt een van de interviewers. “We hebben een nare man in de gang zien staan. Ik was vanmiddag de trap aan het stofzuigen en ik wist gewoon ‘er is hier nog iemand’,” vertelt Daniëlle. “We maken zelf ook steeds meer mee, parfumluchtjes, sigarenrook, et cetera,” voegt William toe. Op het raam zie ik vingerafdrukken staan, maar die waren er al toen we aankwamen. De mediums worden weer binnen gelaten. “Het is hier te druk, gejaagder. Het is hier te druk, iemand moet hier weg, maar ja, als niemand wil,” zegt medium Cindy. Op het plafond zitten twee symmetrische vlekken en Lorainne gooit een plastic hamburger tien keer achter elkaar over met Wendy. Perry stoot tegen een lamp aan terwijl hij een camera zoekt om mee naar boven te nemen.

“Ik geloofde er eerst ook nooit in,” zegt Perry tegen mij. Hij toont een foto van hem en een vriend. “Hij had een vriendin die is overleden aan een epileptische aanval.” Op zijn telefoon zijn duidelijk twee gezichten te zien van de jongens, met daarachter een zwart gezicht van een meisje dat schuchter tussen de hoofden van de twee jongens doorkijkt.

Het tapijt op de trap naar boven zakt zachtjes in. De helft van het team gaat met een van de mediums, Maria, als eerst naar boven. Het plafond van de slaapkamer is laag, apparaten worden op de grond gelegd, en het licht gaat uit. Het duurt een tijdje voor onze ogen aan het donker wennen, maar een cilindervormig apparaat met vier lampjes begint te zoemen. Het is een REM-pod waarbij de lampjes kunnen worden geactiveerd zodra er iets in het magnetische veld rond het instrument komt. “Betekent dat dat er iemand is?” vraagt Daniëlle. “Ja, iemand zoekt contact,” zegt Maria. Ze slaat met een gebalde vuist op

de muur. “Nu word ik boos,” ze verheft haar stem. De zoemer gaat weer af. Maria klopt op de muren en roept: “Ik ben er klaar mee, het godverdomme ziek zijn! Waarom ben je er niet?” Opnieuw zoemt het apparaat op de grond. William begint te huilen en in het donker zie ik vaag de schimmen van armen die over zijn rug aaien. “Mijn moeder wou alleen sterven.”

“Hing hier een spiegel met grenen lijst?” vraagt Maria. “Wel een weerspiegelende fotolijst,” antwoordt Daniëlle vanaf de andere kant van het duister. “Ik zie jou telkens in tweeën splitsen,” zegt het medium en ze wijst naar de bewoonster. “Ja, ze heeft meerdere gezichten, hoor,” lacht William. De drukkende sfeer die er in de kamer leek te hangen, lijkt eventjes te verlichten. Ze besluiten deze sessie af te ronden, en beneden even te pauzeren “met een peukie”.

In de woonkamer stijgt sigarettenrook op in onverklaarbare vormen. “Het wordt hier nu heel warm, oh, en nu weer ijskoud! Voel je dat?” Maria kijkt me indringend aan. “Als je het niet voelt mag je het ook zeggen hoor,” lacht ze. Opeens voel ik de lucht om me heen veel kouder worden. Cindy doet de buitendeur open om terug naar binnen te komen. Het hele team op Maria en mijzelf na, gaat de trap op. Wij blijven achter in de woonkamer met led-verlichte nepkaarsjes. Maria zit op een stoel tegenover mij, wiebelt haar vingers en krabt met de andere hand over haar knie. “Een kartonnen doos. Een kartonnen doos met geld er in,” begint ze te stamelen en ze kijkt om zich heen. “Van de hak op de tak,” zegt ze gefrustreerd tegen zichzelf. Er tikt iets in de kamer. Het klinkt als de verwarming rechts van mij, maar het komt van hoger. “Hoorde jij dat ook?” vraagt Maria. Ik knik. We testen een paar objecten door er op te tikken. We vinden niets dat er op lijkt. “Ik noem ze liever geen geesten, want het zijn gewoon personen,” zegt ze. Ik ga terug in mijn stoel zitten en dan begint het koffieapparaat uit zichzelf te spoelen. Ik schrik zeker drie centimeter van het zitvlak omhoog en Maria lacht me uit: “Daar hadden ze nog voor gewaarschuwd!” Wanneer de rest van de groep na een half uur terug naar beneden komt, wordt de zojuist door mij gecreëerde anekdote driemaal verteld, telkens lach ik mee.

We gaan opnieuw naar boven, ditmaal nemen we ook andere apparatuur mee. Een K2-EMF-meter, een kastje dat elektromagnetische velden meet en met behulp van vijf lampjes de kracht van de aanwezigheid laat zien, en een Ghost Box, een aangepaste AM/FM-radio die voortdurend buitenlandse radiostations scant en tijdens het scannen kunnen de entiteiten door een bepaalde frequentie communiceren. Wanneer we de trap op lopen, Cindy voorop met de REM-pod in haar hand, begint deze te zoemen. “Ik voel hier iets,” zegt ze. Even later valt ze voorover op de trap. “Ik werd aan mijn been getrokken!” zegt ze. Iedereen zwijgt en begint dan maar te lachen. De rest loopt achter Cindy aan alsnog, op hun hoede, naar boven terwijl ze de trapeuning behoedzaam stevig vasthouden.

De lichten gaan weer uit en iedereen zit op de grond om de apparatuur heen. De Ghost Box wordt aangezet en er komen krakende geluiden, snel afgewisseld met flarden van buitenlandse radiostations, de kamer binnen. “Kunnen jullie jezelf even voorstellen? Ik ben Cindy, wie ben jij?” zegt het medium. “Dansen,” klinkt het door de FM-radio. Door het donker kijkt iedereen elkaar aan. Wenkbrauwen zijn amper te onderscheiden maar ze moeten bij iedereen hoger opgetrokken staan dan normaal. De lichtjes van de K2-EMF-meter, die van groen tot rood gaan, slaan uit tot het vierde, oranje lampje. “Voelt

goed,” klinkt een ruwe stem door de FM-radio. Daarna volgt “Niet via de achterdeur”, “Er ligt iets begraven”, en “you find it”. Even, terwijl de radio door blijft ruisen, hangt er een stilte die niemand durft te verbreken. Dan lacht William: “Ik ga graven morgen, hoor.” Er kan weer adem worden gehaald.

Op het moment dat ik begin te wennen aan het onregelmatige geluid van de radio, zegt Cindy: “Kan hij even uit? Ik word er onrustig van.” De temperatuur in de kamer voelt aangenamer. Maria zegt dat ze een zuster met een kindje de deur uit ziet lopen. De kamer lijkt lichter te worden, of mijn ogen wennen aan het duister. “Er staat iemand onder aan de trap,” zegt Maria, “en hij komt nou naar boven. Het loopt niet, het kruipt. Het wordt koud hier.” De REM-pod wordt op de drempel gezet. William, die in de deuropening staat, doet een stap opzij. “Nodig hem maar niet in de kamer uit,” voegt Maria er aan toe, “Hij mag wel het apparaat in de deuropening aanraken.” Dan blijft het stil.

De mediums krijgen de naam ‘Peter’ door. “Ik krijg iets met trauma en verdriet. Zelfmoord?” De K2-EMF-meter slaat helemaal uit. “Heb jij jezelf iets aangedaan, Peter? Kun je de lampjes op een ander apparaat aan laten gaan?” vraagt Cindy. De lampjes op de K2-EMF-meter kleuren tot rood, het hoogste, en daarna is het stil. Heel even gaan de lampen aan, het blijkt al middernacht te zijn en er worden blikjes Red-Bull aan elkaar beloofd voor de terugweg. Lorainne zit op de grond met een kleurboek en heeft rode wangetjes. “Morgen kan je uitslapen,” zegt Daniëlle. “Uitslapen? Niks er van, we gaan morgen graven!” lacht William.

De lampen worden voor een laatste keer vanavond uitgedaan door het team. We moeten een paar minuten in stilte zitten. Na een tijdje begint Cindy ‘José Hoebee, Hoebee’ te zingen. William grapt dat hij er niet voor zou draaien bij The Voice Of Holland, “Noteer maar: muzieksessies,” zegt hij tegen mij. “Ik krijg Peter Vis door,” zegt Cindy. Niemand in de kamer kent een Peter Vis. De K2-EMF-meter slaat uit. Er worden nog meer flarden van Nederlandstalige nummers gezongen door Maria en Cindy. Op een gegeven moment vraagt Lorainne of het licht aan mag. “Nee, we doen een onderzoek.” “Maar ik zie niks meer!” “Dat is precies de bedoeling, dat jij niemand meer ziet.”

Terug beneden, zonder iemand die van de trap is geduwd, leest Daniëlle een nieuwsbericht voor. “Een Peter Vis, is onlangs overleden, hier in de buurt. Plotseling, 68 jaar, aan een hersenbloeding.” Iedereen zwijgt even. “In hem verliest het Nederlandse muziekleven een bijzonder bevlogen musicus,” leest ze verder. Juanita vraagt of er een kaars is die gebruikt kan worden om de entiteiten naar het licht te begeleiden. “Pak opa en oma maar, Lorainne,” zegt Daniëlle. Lorainne loopt naar het dressoir en neemt een van de nepkaarsjes. “Ja, we hebben alle lichtjes namen gegeven.” Met een led-lichtje worden op de trap alle entiteiten naar het licht begeleid door Cindy en Maria. De alarmklok op het dressoir toont inmiddels dat het 1.33 uur ’s nachts is. De afsluiting voor de YouTube-video wordt opgenomen met Juanita en Wendy. Maarten loopt kloksgewijs met een schaalje brandende salie door het huis. Lorainne is inmiddels op de bank in slaap gevallen. Samen met de rook van salie verlaten we het huis. Het team groet elkaar. Morgenochtend zijn we weer als ieder ander.